

Arrest

**nr. 334 070 van 9 oktober 2025
in de zaak RvV X / II**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VANSPEYBROUCK
Gulden Vlieslaan 28
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 13 mei 2025 tot weigering van de afgifte van een visum van 13 mei 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 september 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 september 2025.

Gelet op de pleitnota van 18 september 2025 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 5 november 2024 een visumaanvraag gezinshereniging in.

1.2. Op 13 mei 2025 wordt de afgifte van het gevraagde visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op 05/11/2024 een visumaanvraag werd ingediend door S. K. (...), geboren op 20/01/1999, van Russische nationaliteit, om in België de veronderstelde echtgenote V. H. E. (...), geboren op 09/01/1998, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt'.

Overwegende dat betrokkene een van de mutualiteit heeft voorgelegd waaruit blijkt dat V. H. E. (...) een aansluiting op eigen naam heeft maar geen attest waarin vermeld wordt dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering die de kosten van de aanvrager dekt.

Overwegende dat er door betrokkene wel een privé ziektekostenverzekering werd voorgelegd op naam van de aanvrager. Echter dient deze privé ziektekostenverzekering de risico's in België te dekken gedurende ten minste 3 maanden voor een bedrag van 30.000€ vanaf de aankomst in België. De voorgelegde ziektekostenverzekering was echter maar geldig tot 25/03/2025

Er wordt dus niet aangetoond over een ziektekostenverzekering te beschikken die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Overwegende daarenboven dat ter staving van het huwelijk een Amerikaanse huwelijksakte werd voorgelegd voor een huwelijk afgesloten op 18/10/2023 in Provo, Utah, USA.

Het gaat hier om een huwelijksceremonie die voltrokken werd via webcam waarbij beide betrokkenen niet ter plekke aanwezig waren.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van het internationaal privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden wordt erkend zonder dat een beroep moet gedaan worden op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens de wet toepasselijk recht.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het wetboek van het internationaal privaatrecht de voorwaarden omtrent de validiteit van het huwelijk worden vastgelegd, voor ieder van de echtgenoten, door de wet van het land waarvan de betrokkene de nationaliteit heeft op het moment van het huwelijk.

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, één van de voorwaarden die op straffe van nietigheid zijn voorgeschreven om een huwelijk te mogen aangaan, is dat zij aanwezig moeten zijn in persoon op het huwelijk.

Overwegende dat bijgevolg verder onderzoek moet uitgevoerd worden naar de voorgelegde huwelijksakte. Het feit dat het huwelijk erkend kan worden in de Verenigde Staten wil namelijk niet automatisch zeggen dat het erkend kan worden in België. DVZ kan zich momenteel niet uitspreken over het feit of deze al dan niet erkend kan worden in België.

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd.

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

☐ De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

☐ De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

☐ Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

☐ De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

☐ Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan legt geen bewijs voor dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt."

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie in te dienen. Conform artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij stelt als volgt in de syntheseseminarie:

“B. DE MIDDELEN:

1. JURIDISCHE CONTEXT

3.

Artikel 46 WIPR bepaalt dat, onder voorbehoud van artikel 47, de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot worden beheerst door het recht van de Staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft. Dit betekent dat de grondvoorwaarden voor elke echtgenoot moeten worden beoordeeld op grond van zijn nationale wet.

Volgens artikel 47 WIPR worden de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken wordt, en bepaalt dit recht met name of en volgens welke nadere regels het huwelijk in die Staat vooraf moet worden aangegeven en afgekondigd; de akte van huwelijk in die Staat moet worden vastgesteld en overgeschreven, het voor een godsdienstige instantie gesloten huwelijk rechtsgevolgen heeft; het huwelijk bij volmacht kan plaatsvinden.

Artikel 18 WIPR omschrijft het begrip “wetsontduiking” en bepaalt dat er geen rekening kan worden gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door het WIPR aangewezen buitenlands recht slechts wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.

Artikel 24, §2 WIPR bepaalt dat bij gebreke van overlegging van de in artikel 24, §1 WIPR vermelde documenten de rechter een termijn voor de overlegging ervan kan bepalen, of gelijkwaardige documenten aanvaarden of, indien hij zich voldoende voorgelicht acht, van overlegging vrijstellen. Met andere woorden: indien er geen redelijke twijfel is over de authenticiteit van de buitenlandse akte, kan artikel 24, §2 WIPR ingeroepen worden om vrijstelling te verlenen van de legalisatievereiste.

Aangaande het huwelijk tussen verzoekers van 18 oktober 2023 dient het artikel 8 EVRM, artikel 12 EVRM, artikel 22 Grondwet, artikel 23 BUPO en artikel 143 BW als internationale grondrechten inzake het recht op huwen alsook het recht op het onderhouden van een gezinsleven als standaard te worden vooropgesteld, terwijl elke maatregel dat het huwelijk bemoeilijkt beperkend moet geïnterpreteerd worden.

Derhalve dienen de voorwaarden voor de erkenning van het huwelijk restrictief te worden geïnterpreteerd.

2. TOEPASSING IN CASU

a. IN HOOFDORDE

4.

De beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 13 mei 2025 dient te worden vernietigd en opnieuw worden gewezen in volgende zin;

Ten aanzien van de eerste overwegingen betreffende de ziektekostenverzekering delen verzoekster en mevrouw V. H. (...) mede dat inmiddels een verzekering werd afgesloten die een geldigheidsduur van één jaar heeft en op elk moment kan worden geactiveerd. Hiermee wordt derhalve aangetoond dat de risico's in België voor verzoekster adequaat zullen worden gedekt (stukken 4 en 5) en worden de eerste bezorgdheden van Dienst Vreemdelingenzaken weggenomen.

5.

Conform artikel 46 WIPR juncto artikel 3 WIPR worden de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk beheerst door het Belgische en Russische recht, alwaar verzoekers hun nationaliteit hadden ten tijde van de huwelijksvoltrekking.

De grondvoorwaarden betreffen volgens het Belgische recht:

- Of de vereiste toestemming wel aanwezig was (artikel 146 BW);

- Of er sprake was van de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan (artikel 146bis BW)

In casu kan er geen twijfel bestaan over het feit dat conluante en mevrouw V. H. (...) in het huwelijk wensen te treden en hierbij vrij en met kennis van zaken hun toestemming hiervoor hebben verleend. Conluante en mevrouw V. H. (...) hebben ook mandaat gegeven om voor hun op te treden wat opnieuw aantoont dat zij wel degelijk vrij en met kennis van zaken verzoeken om de voortzetting van dit huwelijk.

Voorts blijkt onmiskenbaar uit de feiten dat sprake is van de intentie om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Mevrouw V. H. (...) heeft immers herhaaldelijk gereisd naar Rusland wat ook blijkt uit de toegevoegde stukken (stuk 10). Partijen streven ernaar hun gezinsleven in België verder vorm te geven en hebben reeds een langdurige, stabiele relatie opgebouwd.

In het als stuk 9 gevoegde vonnis van de REA Limburg afdeling Hasselt werd ook geoordeeld dat uit de bijgebrachte vliegtickets blijkt dat partijen geen moeite hebben gespaard om elkaar te kunnen zien ondanks de grote afstanden en na het voltrekken van het huwelijk zij nog steeds elkaar bezochten en hieruit kan afgeleid worden dat partijen een duurzame levensgemeenschap willen realiseren. Dit is ook in casu het geval.

Daarnaast mag er ook geen sprake zijn van wetsontduiking of strijdigheid met de openbare orde.

Verwerende partij meent dat er sprake zou kunnen zijn van wetsontduiking, doch conluante en haar partner deden alles wat zij konden om hun liefde bevestigd te zien in een huwelijk. De rechtspraak oordeelde reeds eerder consistent dat een keuze van de minst belaste weg geen wets-/rechtsmisbruik uitmaakt.

In een recente, vergelijkbare zaak (stuk 9) waarin een Amerikaanse man en een Belgische vrouw online in Utah huwden, werd eveneens de erkenning van het huwelijk geweigerd. In een procedure voor de familierechtbank te Hasselt werd echter geoordeeld dat er geen sprake was van wetsontduiking noch van strijdigheid met de openbare orde en werd het huwelijk erkend. De daar ontwikkelde overwegingen gelden evenzeer in het onderhavige dossier die een gelijke situatie uitmaakt.

6.

Volgens artikel 47 WIPR worden tevens de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk beheerst door het Amerikaanse recht.

In de Verenigde Staten van Amerika, en meer bepaald in de staat Utah, bestaat sinds 2019 de mogelijkheid om rechtsgeldig een huwelijk te sluiten via een volledig online ceremonie. Dit innovatieve systeem werd ingevoerd om het proces van het verstrekken en registreren van huwelijkslicenties te moderniseren en toegankelijker te maken voor koppels die zich, om uiteenlopende redenen, niet fysiek op dezelfde locatie kunnen bevinden ten tijde van de huwelijksvoltrekking.

De wetgeving in Utah voorziet uitdrukkelijk in de geldigheid van huwelijken die via een digitale ceremonie, bijvoorbeeld via videoconferentie, worden voltrokken, op voorwaarde dat aan de formele vereisten van de staat Utah is voldaan en dat de bevoegde ambtenaar het huwelijk bevestigt en registreert. Hierdoor kunnen ook koppels met een internationale achtergrond, die beperkingen ondervinden om fysiek samen te komen, hun huwelijk laten erkennen volgens het Amerikaanse recht van Utah.

Het huwelijk tussen verzoekster en mevrouw V. H. (...) voldeed dan ook aan de formele vereisten van de Staat Utah aangezien het huwelijk werd voltrokken op 18 oktober 2023, dus meteen qua vormvereisten met het Amerikaanse recht wat dus geen aanleiding kan geven tot weigering.

De huwelijksakte werd voorzien van een apostille, waarmee de echtheid van het document wordt bevestigd en dat het is afgegeven door de bevoegde instantie en de handtekening van de betrokken ambtenaar als authentiek wordt erkend (stukken 2 en 3).

Voorts is na het sluiten van het huwelijk mevrouw V. H. (...) meerdere malen naar Rusland gereisd, waarbij het huwelijk daadwerkelijk is geconsumeerd en verzoekster en mevrouw V. H. (...) een innige en duurzame relatie hebben onderhouden (stuk 6).

Alwaar de erkenning van het huwelijk de regel is en de weigering de uitzondering (in het licht van het fundamentele grondrecht om te huwen zoals beschermd door artikel 8 en 12 EVRM), is het duidelijk dat de erkenning van het huwelijk zich alsnog opdringt.

Op grond van deze aanvullende stukken en motivatie is dan ook geen beletsel meer om het visum op grond van gezinshereniging van verzoekster te weigeren en vraagt verzoekster de hervorming van de bestreden beslissing waarbij zij vraagt dat het visum gezinshereniging zou worden verleend.

D. IN ONDERGESCHIKTE ORDE

ONDERGESCHIKT, is er minstens het pragmatische en juridisch correcte alternatief dat de in casu niet-gelegaliseerde Amerikaanse huwelijksakte vervangen kan worden door een declaratief vonnis in toepassing van artikel 35 oud BW en artikel 26 oud BW.

Immers: artikel 23 oud BW bepaalt dat enkel de akten van de burgerlijke stand gelden als enige bewijs van de staat van de persoon, tenzij de wet het anders bepaalt. Conform artikel 26 oud BW kan, indien een akte

van de burgerlijke stand vernietigd of verloren is gegaan, de akte vervangen worden overeenkomstig artikel 35 oud BW. De vernietiging of het verlies en de inhoud van de akte kunnen bewezen worden door geschriften, door andere authentieke bronnen of door getuigen.

Artikel 26 oud BW heeft een ruim toepassingsgebied: het kan niet alleen toegepast worden bij verlies of vernietiging van een akte van burgerlijke stand, maar ook in alle andere gevallen waarin men door overmacht in de onmogelijkheid verkeert om een akte van burgerlijke stand voor te leggen.

Bijgevolg werd dan ook, ondergeschikt, een procedure voor de Rechtbank Van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familierechtbank opgestart met het oog op het bekomen van de erkenning van het huwelijk (stuk 7).

De zaak werd gefixeerd voor de zitting van 12 september 2025 om 9:20 (stuk 8)

Uit bovenvermelde vergelijkende zaak die voorkwam voor de familierechtbank te Hasselt werd het huwelijk erkend aangezien aan de voorwaarden van het WIPR werd voldaan (stuk 9). Het is derhalve aangewezen om de procedure minstens te schorsen in afwachting van het declaratief vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg, zodat dit vonnis aan het dossier kan worden toegevoegd en de uiteindelijke beslissing op basis daarvan kan worden aangepast.

Dit mede gelet op het feit dat de bestreden beslissing pas na een termijn van zes maanden werd genomen, waardoor een volledig nieuw verzoek tot gezinshereniging ertoe zou leiden dat appellante opnieuw gedurende een aanzienlijke periode op een beslissing zou moeten wachten.”

3.2. In haar pleitnota herhaalt verzoekende partij in essentie hetgeen gesteld in de syntheseseminarie en vraagt zij in subsidiaire orde “om de procedure voorlopig te schorsen in afwachting van de uitkomst van de procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, aangezien uit de rechtspraak blijkt dat in een gelijkaardig geval het huwelijk werd erkend.”.

“Zoals u ook zal lezen in de syntheseseminarie delen cliënte en mevrouw V. H. (..) reeds jarenlang een diepe, oprechte liefde. Ondanks de afstand en de vele obstakels die hun nationaliteit en thuissituatie met zich meebrachten, hebben zij telkens opnieuw de kracht gevonden om elkaar te blijven opzoeken, hun band te versterken en samen te dromen van een toekomst. Hun liefde heeft hen ertoe aangezet om, ondanks alles, in het huwelijk te treden. Omdat de omstandigheden hen daartoe dwongen, kozen zij voor een online ceremonie – niet uit gemakzucht, maar uit pure noodzaak en verlangen om hun leven samen te delen.

Op basis van dit huwelijk hebben zij een verzoek tot gezinshereniging in België ingediend. Helaas werd hun aanvraag geweigerd, louter omdat het huwelijk online werd voltrokken en er aanvankelijk geen ziektekostenverzekering was. Deze beslissing voelt voor cliënte als een onrechtvaardige muur tussen haar en haar geliefde, terwijl zij enkel samen willen zijn en een toekomst willen opbouwen, net als ieder ander koppel. De vereiste ziektekostenverzekering werd inmiddels in orde gebracht (zie stukken syntheseseminarie). Tevens is voldaan aan de grondvoorwaarden van het Belgische recht voor de geldigheid van het huwelijk (zie memorie). De vormvereisten voor het voltrekken van het huwelijk worden beheerst door het Amerikaanse recht, dat wel de mogelijkheid van een rechtsgeldig online huwelijk erkent.

Wij verzoeken U dan ook de bestreden beslissing te vernietigen.

Subsidiair verzoeken wij U om de procedure voorlopig te schorsen in afwachting van de uitkomst van de procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, aangezien uit de rechtspraak blijkt dat in een gelijkaardig geval het huwelijk werd erkend.

Inmiddels werden in deze zaak conclusietermijnen overeengekomen en is de pleitzitting voorzien op 12 december 2025. Een schorsing van de onderhavige procedure tot medio januari zal ervoor zorgen dat het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg kan worden overgemaakt.

Voor het overige verwijzen wij naar onze syntheseseminarie en de daarin verwerkte argumentatie.”

3.3. Het is niet betwist, en zoals blijkt uit nazicht van het administratief dossier, dat verzoekende partij een visumaanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van een Belgische onderdaan, en dit in de hoedanigheid van echtgenote van deze Belgische onderdaan. Bijgevolg dient, zoals de verwerende partij blijkens de gegeven motivering in de weigeringsbeslissing gedaan heeft, toepassing gemaakt te worden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Meer specifiek is *in casu* artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet van toepassing, nu niet blijkt en ook niet wordt aangevoerd dat de Belgische onderdaan in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd van diens recht van vrij verkeer gebruik heeft gemaakt.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

(..)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

(..)

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

(..)”

Conform artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet de echtgenoot van een Belg aldus aantonen dat de Belg beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt.

Indien aan deze voorwaarde niet is voldaan, moet de gezinsherenigingsaanvraag afgewezen worden.

In casu heeft de verwerende partij dienaangaande in de bestreden beslissing gemotiveerd: “Overwegende dat betrokkene een van de mutualiteit heeft voorgelegd waaruit blijkt dat V. H. E. (..) een aansluiting op eigen naam heeft maar geen attest waarin vermeld wordt dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering die de kosten van de aanvrager dekt.

Overwegende dat er door betrokkene wel een privé ziektekostenverzekering werd voorgelegd op naam van de aanvrager. Echter dient deze privé ziektekostenverzekering de risico's in België te dekken gedurende ten minste 3 maanden voor een bedrag van 30.000€ vanaf de aankomst in België. De voorgelegde ziektekostenverzekering was echter maar geldig tot 25/03/2025

Er wordt dus niet aangetoond over een ziektekostenverzekering te beschikken die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;”

Verzoekende partij betwist deze vaststelling niet. Zij stelt slechts dat *“inmiddels een verzekering werd afgesloten die een geldigheidsduur van één jaar heeft en op elk moment kan worden geactiveerd.”* Zij verwijst daartoe naar de stukken vier en vijf reeds gevoegd bij het inleidend verzoekschrift. Uit deze stukken blijkt dat op 10 juni 2025, en aldus na het treffen van de bestreden beslissing van 13 mei 2025, een verzekering werd afgesloten, geldig van 13 juni 2025 tot 12 juni 2026.

De Raad wijst er evenwel op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de verzekering die de verzoekende partij nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde verzekering kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Verzoekende partij slaagt er derhalve dan ook niet in afbreuk te doen aan de motivering dat zij niet heeft aangetoond dat de Belg over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Het staat verzoekende partij vrij een nieuwe aanvraag in te dienen met de conform artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet vereiste stukken.

Daar het voldaan zijn aan de voorwaarde van de vereiste ziektekostenverzekering een cumulatieve voorwaarde betreft om gezinshereniging te bekomen, volstaat de vaststelling dat hieraan niet voldaan is om de aanvraag af te wijzen. De overige motivering waar twijfels worden geuit over de rechtsgeldigheid van de voorgelegde huwelijksakte betreft in het licht van voorgaande vaststelling een overtoollige motivering zodat de eventuele gegrondheid van de kritiek hiertegen hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan het determinerend motief dat niet voldaan is aan de voorwaarde van de vereiste ziektekostenverzekering. Gelet hierop is de vraag om de onderhavige procedure te schorsen in afwachting van de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg inzake de erkenning van het huwelijk niet dienstig.

3.4. Voor zover verzoekende partij nog voorhoudt dat artikel 12 EVRM en artikel 23 BUPO zouden geschonden zijn, wijst de Raad erop dat de weigeringsbeslissing geenszins afbreuk doet aan het recht van verzoekende partij om te huwen. Wel in tegendeel: verzoekende partij tracht een verblijfsrecht te bekomen precies op grond van het feit dat zij gehuwd is. De huidige betwisting draait niet om het recht van verzoekende partij om te huwen. Een schending van deze bepaling is dus niet aan de orde.

3.5. De Raad merkt verder op dat, waar verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM voorhoudt, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de omstandigheden bepaalt waarin de echtgenoot van een Belg het recht op verblijf heeft. De Raad wijst erop dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof de door artikel 8 EVRM vereiste proportionaliteitstoets en belangenafweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werden doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en *mutatis mutandis* GwH 26 september 2013, 121/2013 B. 64.7 en 64.8). Uit artikel 8 EVRM vloeit ook geen algemene verplichting voort om een vreemdeling die gehuwd is met een Belg, een verblijfsrecht toe te kennen en belet niet dat de gezinshereniging aan voorwaarden wordt onderworpen (vgl. EHRM, 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk*, § 68). De Raad merkt hierbij op dat de verzoekende partij in haar synthesememorie niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij *in casu* ten onrechte besloten heeft dat de verzoekende partij niet aan de toelatingsvoorwaarden voor verblijf voldoet aangezien zij de vereiste ziektekostenverzekering niet heeft voorgelegd. De *ratio legis* van deze vereiste is te voorkomen dat het sociale bijstandssysteem van het Rijk wordt belast. Niets belet de verzoekende partij om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen.

De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is voorts gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “*een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Uit artikel 22 van de Grondwet kan geen ruimere bescherming worden afgeleid dan deze geboden door artikel 8 van het EVRM, zodat dit onderdeel van het middel ook moet worden verworpen.

3.6. Het betoog in het enig middel kan gelet op de bespreking *supra* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt nogmaals dat verzoekende partij met haar betoog geen afbreuk heeft weten doen aan het determinerend motief inzake de vereiste ziektekostenverzekering. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER